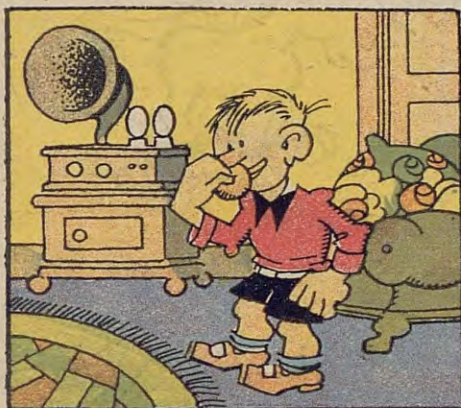

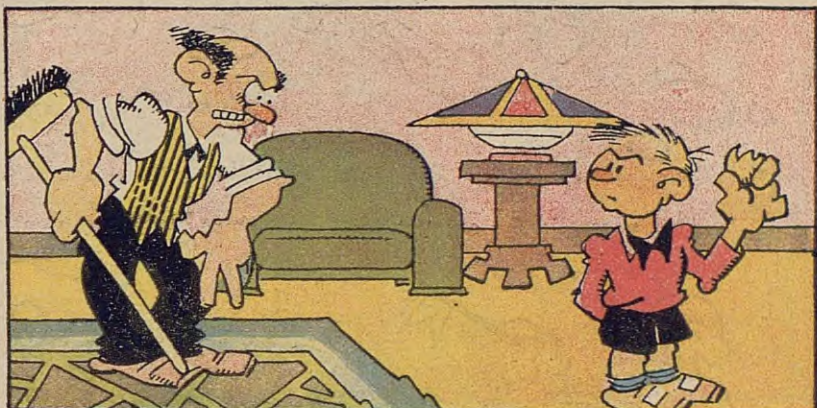
VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

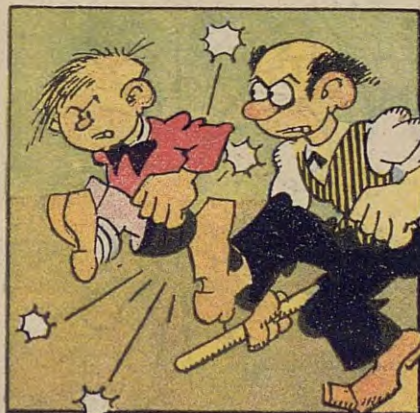
Un futur anarquista

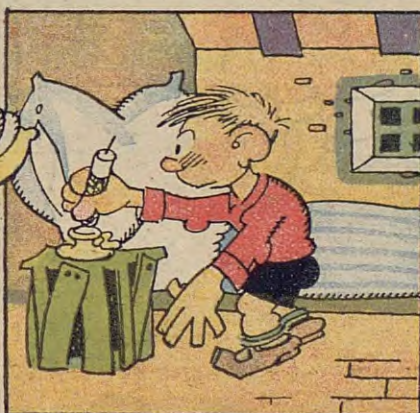
En Lluïset s'ha menjat una poma d'amagat.

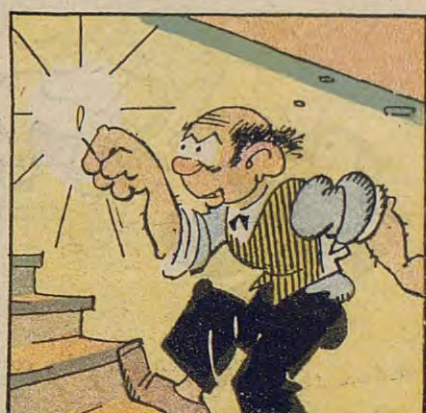
Mes quan era a mig menjar el criat se n'adonà.

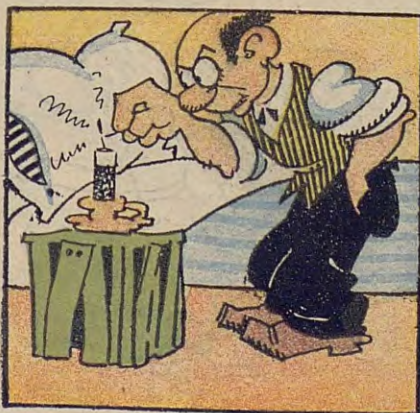
Després diran que sóc jo! I li fa mal de debò...

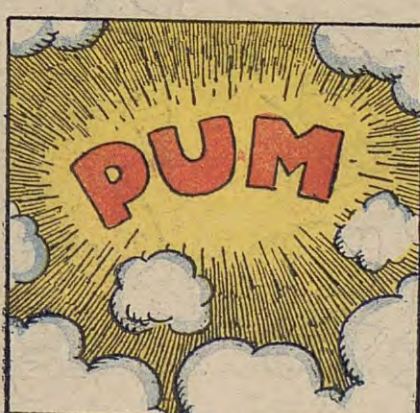
Ell l'espelma li pispava i una piula li posava.

A les onze de la nit el criat se'n puja al llit.

Encén l'espelma distret sens notar la que li han fet.

L'espelma, en lloc de fer llum, esclata amb sorolls pum!

I encara no s'ha explicat aquell soroll tan sobtat.

Un bon pare de família

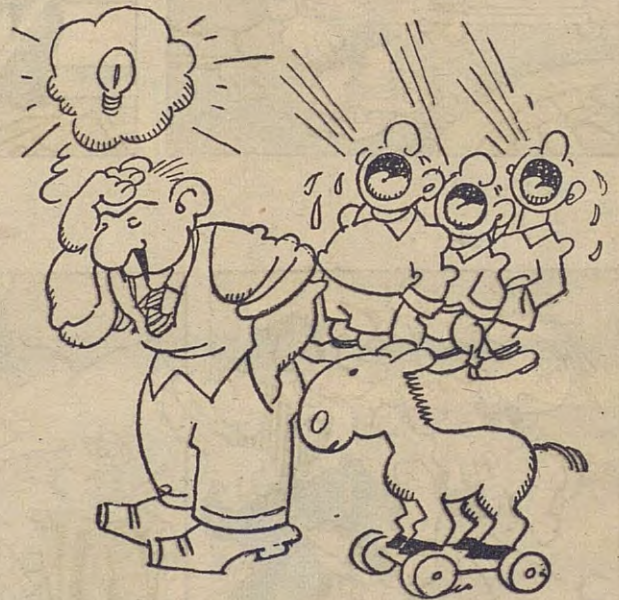
Un cavallet ha comprat

i als seus fills l'ha regalat.

Tots volen tan bella cosa...

—Quina idea lluminosa!

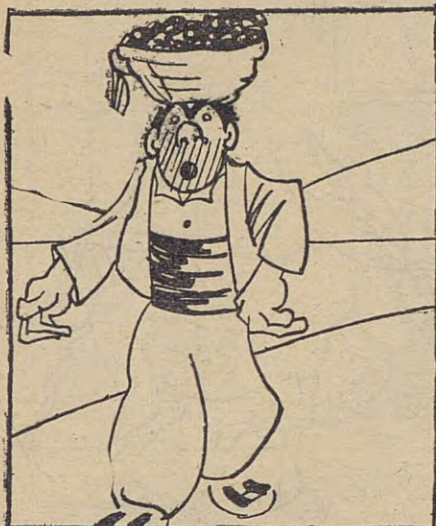
Afegeix fusta a la bèstia.

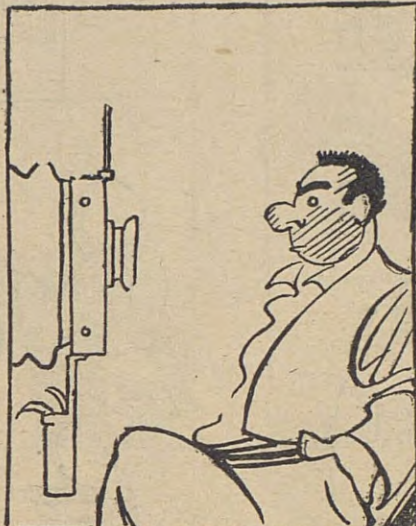
i hi seuen tots sens molèstia.

moreno

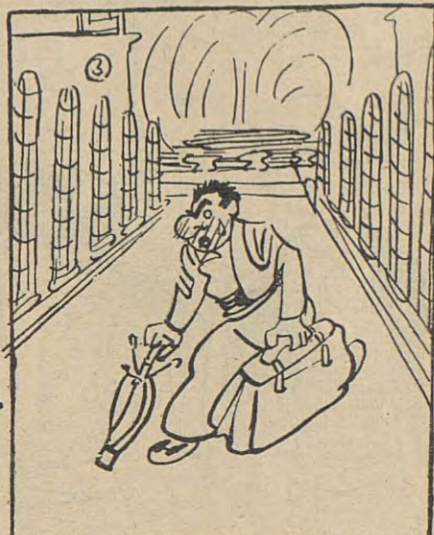
Envelliment sobtat

En Pere Brut, carboner de muntanya, vol veure l'Exposició...

i, com que viu molt lluny, es fa retratar i pren bitllet quilomètric.

Arriba a Barcelona i s'ofega de calor. Es clar, a muntanya hi fa tanta fresca!

I per respirar un xic, se'n va a passejar per la platja.

—Té, un establiment de banys. En prendré un.

El bany de mar li agrada tant que hi torna tres o quatre dies.

I és clar, com que l'home és més vell del que aparenta, els seus cabells ennegrits pel carbó, en anar-se netejant...

apareixen blancs tal com són i en tornar a prendre el tren, el revisor li mou soroll dient:

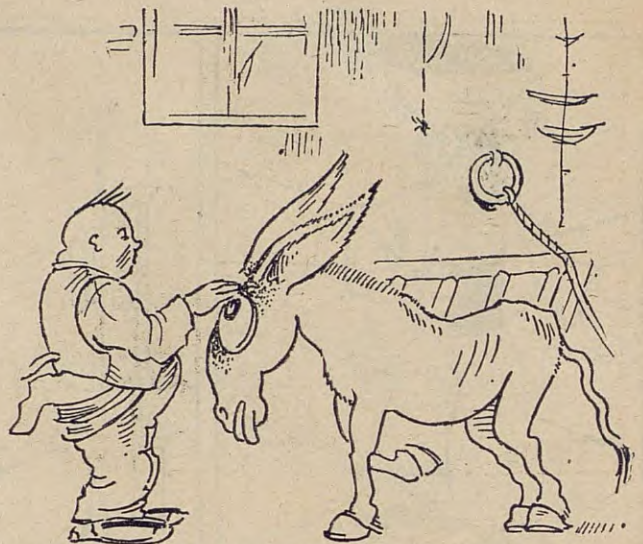
—Ep, mestre, aquest retrat no és vostre sinó del vostre fill!

Un remei radical

—Noi, estic molt amoïnat; tinc l'ase malalt ja fa dos dies.

—Sí que ho sento, Joan.

—Caram, aquest ase no està bo! Tindrè de preguntar a en Joan què li va donar al seu.

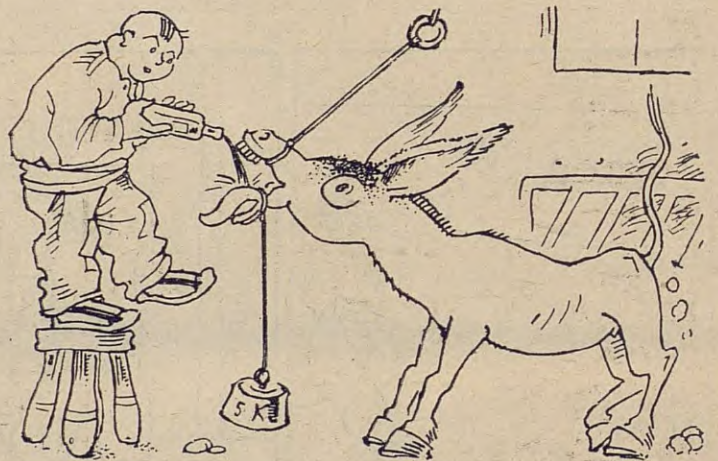

—Tu, quan vares tenir l'ase malalt, ¿què li vares dar per remei?

—Sí, mira, essència de trementina amb un polset d'estricnina.

—¿Ho saps segur?

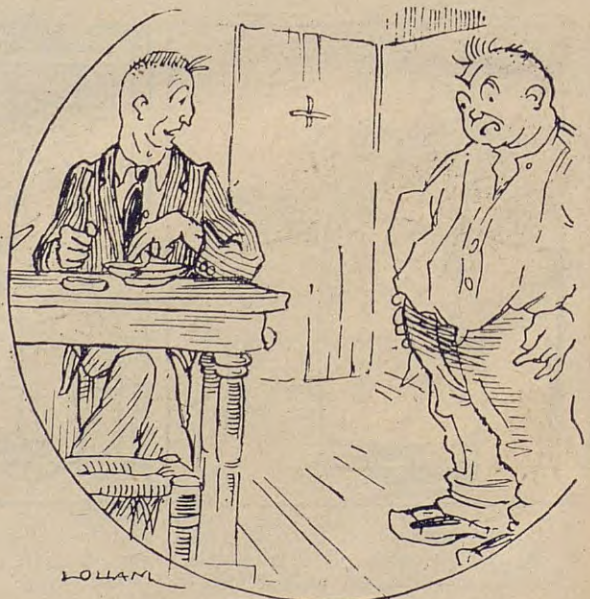
—Sí, home, sí.

—Vejam... vejam com anirà.

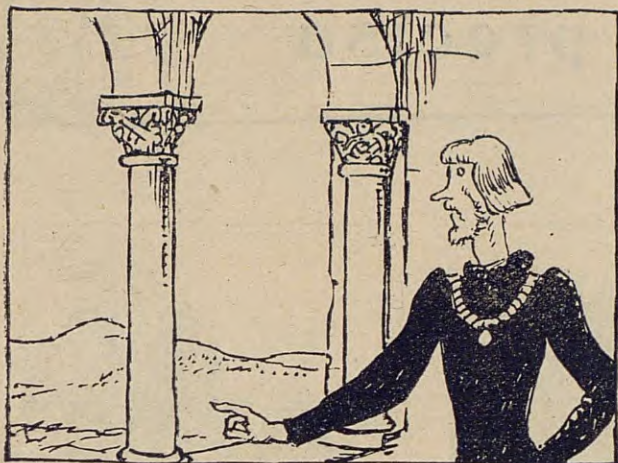
—Reflic, l'ase mort! Aquell home m'ha enredat.

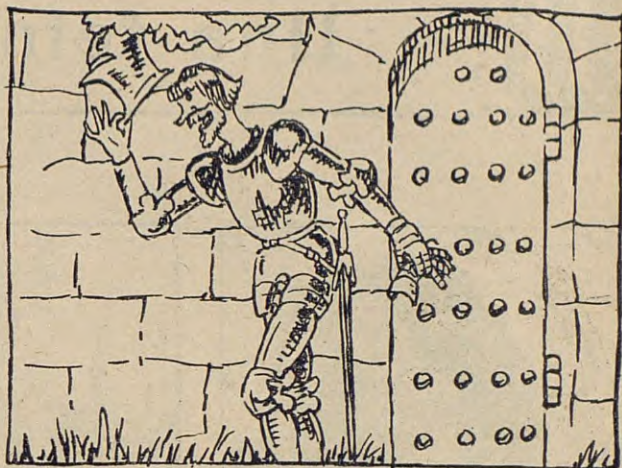
—Saps que em vas prendre el pèl! Li he dat el que em vas dir i al cap d'un quart ja era mort.

—Oh, al meu li va passar el mateix.

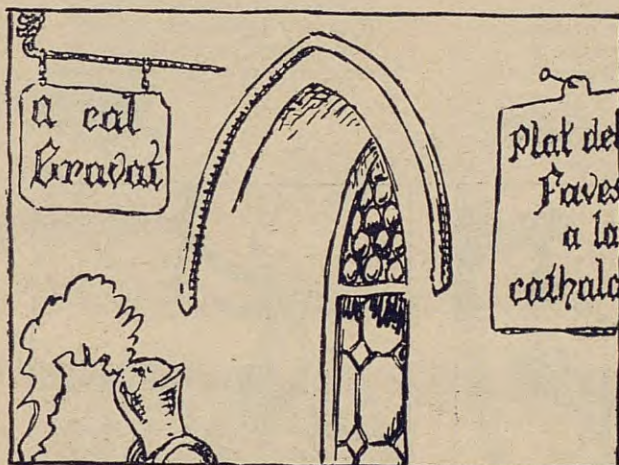
Les Històries de l'oncle Joan

El comte de la Torrada,
des de dalt del finestral
veu un jorn que els camps de faves
comencen de madurar
i pensa baixar a vila
per a menjar-ne un bon plat.

Ja se'n posa l'armadura,
ja es cofa amb el millor casc.
Surto per la porta secreta
sense dir: «A Déu siau.»
Quan pensa en els plats de faves,
aigua la boca li fa.

Un hostaler hi ha a la vila
que li diuen el Gravat;
en el cuinat de les faves
mai no ha conegut rival.
Fins al mateix rei de França
li'n podrien presentar.

El comte de la Torrada
en l'hostal ja s'ha entaulat.
Deu anys fa que el pobre comte
faves no havia tastat,
perquè estava a Terra Santa
contra els infidels lluitant.

Que bones eren les faves!
Vinga un plat i un altre plat!
El comte de la Torrada
en menja tants, però tants,
que tot ell, de mica en mica,
es va engreixant... engreixant...

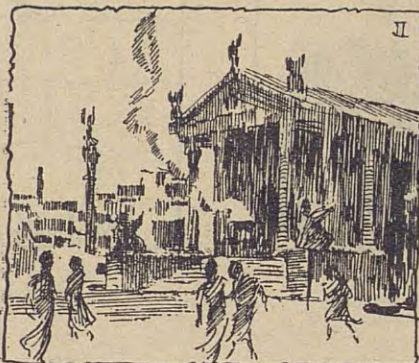

...fins que l'armadura esclata
i salta tot al voltant!!
Aquell dia memorable
va sè el dia que el Gravat,
com a cuinador de faves,
tingué el triomf més... esclatant.

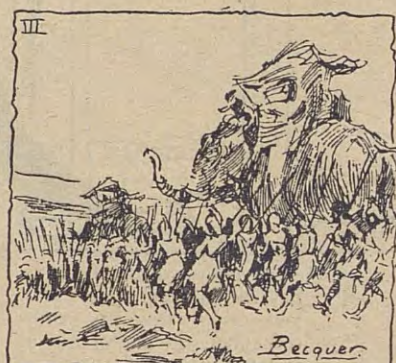
Una feina precisa

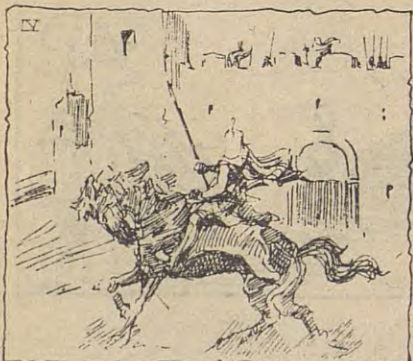
I
Vivia tranquil·lament
Diogenes dins la bóta
sens preocupar-se gota
del món ni el seu regiment

II
Això passava a Corinth,
ciutat de tresors grandiosos
que dels enemics gelosos
sofria setges sovint.

III
Filip, rei de Macedònia,
conquerir-la desitjà
i un exèrcit hi envià
sense avís ni cerimònia.

IV
A les portes de Corinth
arriba un herald cansat
que diu als de la ciutat:
—L'enemic està venint!

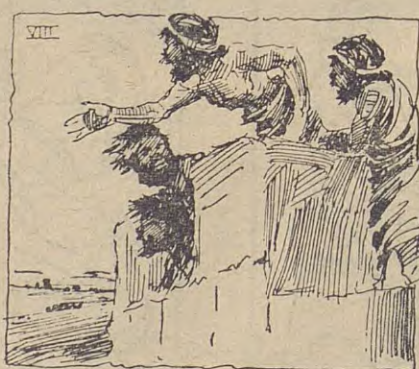
V
Córre tothom de seguit
a reforçar la muralla,
dur-hi pedres i metralla
i fé el fos més enfondit.

VI
Uns esmolen les espases,
altres entren els ramats,
més enllà van carregats
recollint blat per les cases.

VII
i entremig d'aquell bullit
Diogenes començà
a portar d'ací d'allà
la bóta tot decidit.

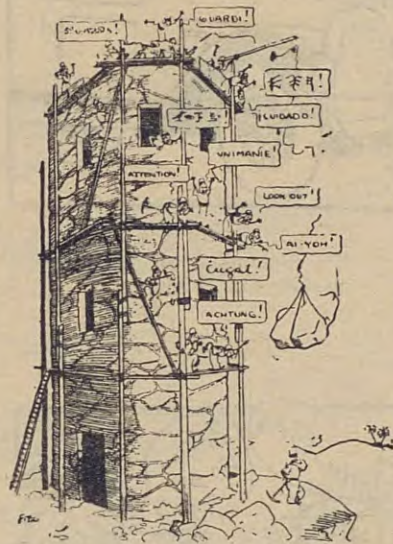
VIII
Alguns, de dalt la muralla,
en veure-ho van preguntar:
—Gos! ¿què en treus de transpor-
això, quan tothom treballa? [tar

IX
—Justament. No vull estar
quan tothom treballa tant
sens fer res i descansant.
Per això la faig rodar!

El desterrat

Si no se'n va quan més aviat millor a un lloc ben desert i ben quiet—digué el metge a en Peret Belluga—no li dono un any de vida. Aquesta agitació i bullici de la gran ciutat li estan agravant la neurastènia i arribarà dia que el sistema nerviós li farà explosió.

UN ACCIDENT A BABEL

Els treballadors volen advertir al seu company que s'aparti.

(De *The Passing Show*)

—Doctor, vostè m'espanta! — exclamà en Belluga, tot groc—. Però això d'anar-me'n a un lloc solitari encara m'espanta més. Jo m'hi moriré, en un lloc on no pugui passejar per la Rambla, prendre el sol a la plaça de Catalunya, anar a teatre i a l'Exposició i al Tibidabo...

—Precisament això és el que el perjudica més. A vostè li convé quietud, solitud, aire fresc, sol i no fer res.

—Està bé, si no hi ha res més a fer, no faré res! ¿I quin lloc creu més indicat per fer-hi aquesta vida idíl·lica que em recepta?

—Una illa solitària, ben allunyada... al mig de l'Oceà.

—Mallorca?

—Ca, home! Encara hi ha massa bullici pel que a vostè li convé.

—Doncs, ¿on li sembla?

—Vagi-se'n a alguna illa del Pacífic. Allà podrà viure pacíficament. Se'n va a les illes Sandwich, esmorza i pren un vaixell cap a algun dels illots solitaris que hi ha a l'entorn. Els naturals d'aquells illots són molt afectuosos i hospitalaris. Hi estarà com a casa.

I així fou com algunes setmanes més tard, en Belluga desembarcava a Hawaii i es dedicava a cercar un vaixell que el dugués a algun illot isolat.

No tardà en trobar, per indicacions dels indígenes que feien el servei de mandra als molls assolellats, un vapo-

ret que feia el servei a l'illa de Solitària, segons informes la més abandonada de tot l'arxipèlag.

En Belluga s'embarcà i al cap de poc el vaporet sortia de port i lliscava per les aigües mansoies del Pacífic cap a Solitària.

Pel camí en Belluga sofrí un dels atacs de neurastènia aguda que l'havien obligat a cercar aquell refugi per guarir-se. En un accés de fúria es posà a córrer pel port com un esperitat, perseguint els aterrits mariners amb un revòlver. Fins que hagué disparat els sis trets de què disposava, per sort sense encertar ningú, hom no el pogué dominar. Per fi el subjectaren i li posaren un sac a tall de camisa de força.

Al final del viatge fou desembarcat amb precaució, i havent-li ja passat ratic el deixaren en llibertat i anà a estatjar-se en un hostal indígena.

Aviat començà a sentir els bons efectes del clima i de la solitud, tal com li havia predit el metge, i al cap de pocs mesos es trobava fort i guarit sense atacs nerviosos ni els ensurts que abans li donava la seva penosa neurastènia. De manera que es decidí a embarcar-se de nou cap a Hawaii i d'allà a Barcelona.

Però es trobà que quan el capità del vaporet sentí que aquell boig que tant els havia espantat a l'altre viatge volia tornar-se a embarcar, es negà rotundament a admetre'l a bord. I com que ell era l'únic navegant que anava a aquell recó de món, ja em tengué el pobre Belluga condemnat a no moure's d'aquell avorrit illot. Endebades oferí al capità de pagar-li el doble, el triple i més encara pel passatge... provà de subornar els mariners perquè el deixessin embarcar d'amagat... provà d'amagar-se pel seu compte... però sempre el capità li desfeia la combina.

Passaren mesos i mesos. El vaporet feia cada setmana el seu viatge i cada setmana en Belluga anava a suplicar

al capità que l'embarqués, i aquest refusava... Fins que un dia, o millor una nit que el vaporet estava anclat i amarrat al moll, en Belluga veié que el capità, amb un aïaveu, escoltava la ràdio de l'estació d'Hawaii...

El capità deixà caure la pipa tot sorprès en sentir que entre dues peces de música una veu clara deia en l'altaveu:

«S'interessa la captura i presentació de l'anarquista Peret Belluga, que està refugiat en un illot d'aquestes mars. Qui l'entregui a Hawaii rebrà un premi de mil dòlars.»

Sense pensar-s'hi ni un moment, el capità sortí del vaixell i correu a cercar en Peret Belluga per dir-li que ja podia embarcar-se, que s'havia repensat.

Però, quan després de moltes hores de navegar eren ja a vistes d'Hawaii, en Belluga ensenyà a l'enrabiad capità la trompa de fonògraf que li havia permès d'imitar la veu de la ràdio, al peu de la finestra de la seva cabina.

BONA PRECAUCIO

Un senyor pujà en un taxi i al xofer recomanà:
«Porti'm a la Plaça Nova, i de pressa, que tinc tard.»
«Sí senyò, el xofer contesta, justament avui s'escau que he d'anar arreu de pressa», i ja ha sortit embalat, tan corrents, que el senyor truca al vidre i li diu: «Vejam si potser correreu massa!»
«Es que tinc el fre espatllat, respon el xofer amb calma, i tinc pressa d'arribar al lloc on vostè m'ordena abans no passi un fracàs.»

P. E. P.

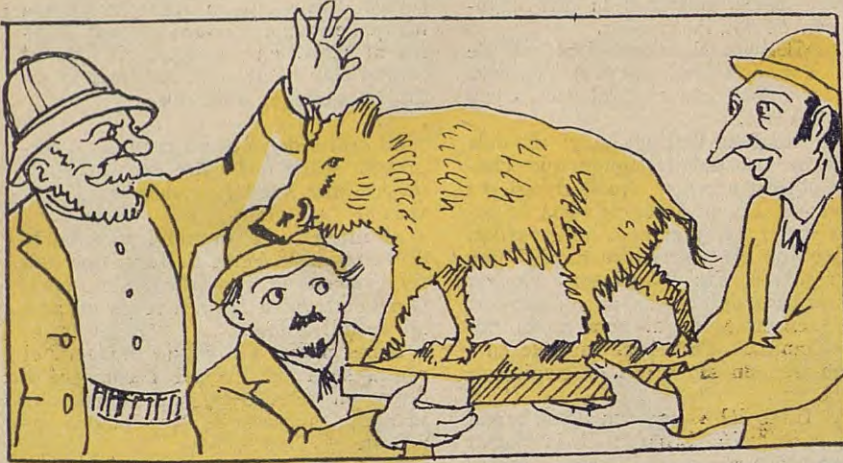

—Aquest vi l'he tingut trenta anys al celler.
—¿I creieu que jo he de beure el que ningú ha volgut?

(De *The Passing Show*.)

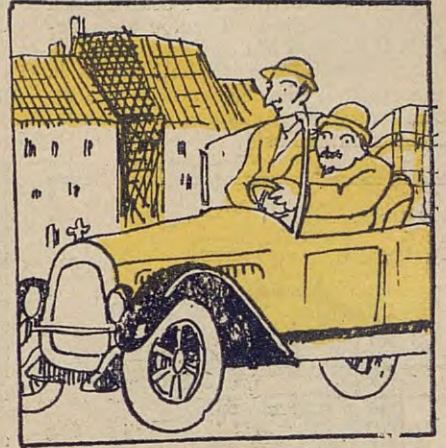
Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Quan algun Vista té massa
vista, algun fracàs li passa.

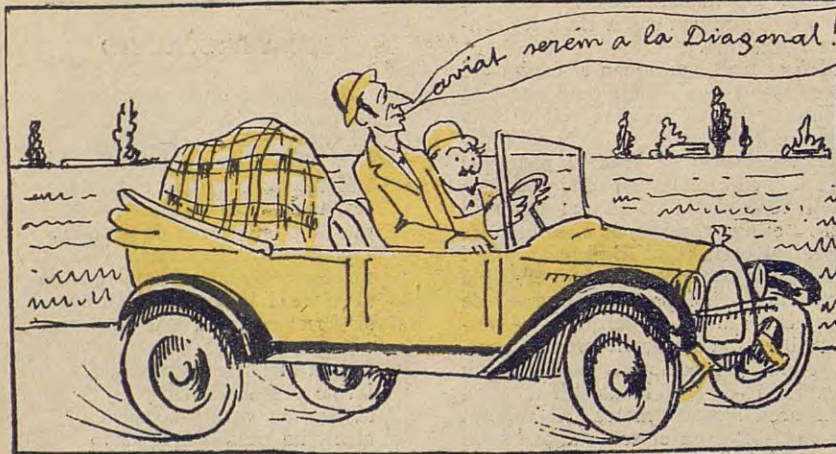

Tartarin els ha donat
un bell senglar dissecat.

—Aquesta peça tan bona
l'hem de dur a Barcelona.

Per contemplar bé el paisatge
en auto fan el viatge.

—Ja hem travessat amb això
la Provença i Rosselló.

Ans de passar la frontera
hi ha Duana a La Jonquera.

La resposta que han donat
no ha convençut l'empleat.

—De manera, que un senglar!
Us l'haurem de confiscar.

Quin disgust s'han emportat
veient que era dissecat!

I com que ells tenen raó
passen sense altra qüestió.

Res Mo /44 (Fol)

Reg. 4155

Col. A XVIII P2